

Vrijwillig de armoede in

FIDESCO

KATHOLIEKE ORGANISATIE
VOOR INTERNATIONALE
ONTWIKKELINGSSAMENWERKING

Lieve familie, vrienden en kennissen,

De laatste keer dat u van mij hoorde was begin juni. Inmiddels is er veel veranderd en in deze vijfde – en tevens laatste – nieuwsbrief, die ik vanuit Nederland schrijf, wil ik u hier graag meer over vertellen.

Afscheid

De afgelopen periode heeft voor mij in het teken gestaan van afscheid nemen. Zo vertrokken de familie Badin en Hélène en Anne-Marie – de Fidesco vrijwilligers met wie ik kerst heb gevierd – terug naar Europa, onder andere in verband met de coronacrisis. Deze afscheidsmomenten stelden echter niets voor vergeleken met het vertrek van mijn missiepartner Domitille. Op 4 juni jl. kreeg Domitille te horen dat er een plekje voor haar beschikbaar was op de repatriëringvlucht van 7 juni jl. terug naar Parijs, en dus was zij in een kwestie van drie dagen plotseling vertrokken.

Vriendschap

Omdat de missie van Domitille normaliter tot medio augustus zou duren en zij wist dat ze tot die tijd niet terug naar haar werk zou kunnen in verband met de quarantaine was het voor haar niet haalbaar om de tijd uit te zitten. Daarnaast miste ze haar vriend – die een week na terugkomst haar verloofde werd – veel. Voor mij betekende Domitille's vertrek dat ik alleen kwam te wonen. Hierdoor werd het thuis zitten nog een stukje moeilijker en veranderde mijn appartement al snel in een isoleer cel. Haar afwezigheid zorgde voor een schreeuwende stilte die voor mij moeilijk was om op te vullen. Domitille en ik konden het ontzettend goed met elkaar vinden. Alleen al het feit dat wij probleemloos door 2,5 maand quarantaine gingen, zegt genoeg over onze vriendschap. We verschillen veel van elkaar en dit zorgde dan ook voor boeiende gesprekken waarin we elkaar konden uitdagen. Maar daarnaast hadden we ook overeenkomsten zoals hetzelfde gevoel voor humor, waardoor we samen veel lachten. Tijdens onze negen maanden samen deelden we vrijwel alles met elkaar over onze missie, gedachten en gevoelens. Het was

ontzettend fijn om een klankbord te hebben en te kunnen praten met iemand die min of meer in dezelfde situatie zat als ik. Wat ik het meest bewonder in Domitille is haar motivatie om altijd nieuwe manieren te zoeken om God te dienen, en deze uit te voeren. Ik was ontzettend blij voor Domitille dat ze terug kon gaan naar Frankrijk, maar haar afwezigheid zorgde ervoor dat ik aan mijn strijd om positief te blijven tijdens de quarantaine een nieuwe strijd moest toevoegen, namelijk die tegen eenzaamheid.

ROMY SLOOT

DE BLESSE NEDERLAND

Meer van hetzelfde

Gelukkig woonde het Franse Fidesco gezin van Nicolas en Marie-Adélaïde dichtbij mij. Hierdoor had ik de mogelijkheid om hen zo'n twee à drie keer per week te zien. Dit was een gecalculeerd risico, want met de quarantaine was dit eigenlijk niet toegestaan. De misa domesticada die we eerst telefonisch deden, waarover ik u in mijn vorige nieuwsbrief vertelde, hebben we verplaatst naar bij hen thuis. Dit zorgde ervoor dat ik sowieso elke zondag bij hen was. Twee Franse collega's van Oasis, Alexis & Marie, waren hier ook altijd bij. Verder was er eigenlijk weinig veranderd met betrekking tot mijn situatie in Colombia ten opzichte van mijn vorige nieuwsbrief. Ik oefende nog steeds mijn Spaans, bad nog steeds de rozenkrans en liep nog steeds mijn rondjes. In mijn vorige nieuwsbrief vertelde ik u over de pico y género die tot 11 mei jl. duurde. De versoepeling van 11 mei jl. duurde echter erg kort want per 16 juni jl. werd een pico y cédula ingesteld die in principe dezelfde uitwerking had.

Bezigheden tijdens quarantaine

Bij Oasis zijn we begin juni begonnen met virtuele activiteiten voor de ouderen van de wijk San Luis. Vanaf het begin

Laatste foto met Domitille, vlak voor haar vertrek

van de quarantaine deden we dit al voor de kinderen en het leek ons van toegevoegde waarde om iets soortgelijks voor de ouderen te organiseren. Samen met Sandra was ik hier verantwoordelijk voor. We stuurden vier keer per week activiteiten via Whatsapp. Dit waren allerlei verschillende dingen zoals aerobics, knutselen, verhalen met elkaar delen, raadsels, denkspellen en tuinieren. Daarnaast hielp ik het onderwijsteam met vooruitplannen van de activiteiten voor wanneer de quarantaine voorbij is. Omdat het team uit drie leden bestond, waaronder Alexis & Marie (die terug naar Frankrijk zijn gegaan), was het noodzakelijk om vooruit te denken. Het enig overblijvende Colombiaanse lid zal namelijk geen tijd hebben om dit allemaal alleen te doen wanneer Oasis weer opengaat. Verder ben ik bezig gebleven met taken voor de communicatie en fondsenwerving van Oasis.

Voedselbankfiets

Zoals ik u vertelde in mijn vorige nieuwsbrief besteedde ik tijdens de quarantaine ook tijd aan het (uit)delen van voedsel en geld aan mensen die op straat zitten. Eerder deed ik dit met name lopend, maar de afgelopen periode heb ik hiervoor ook mijn fiets gebruikt. Deze fiets was achtergelaten door een Fidesco vrijwilliger van vorig jaar. In het mandje voorop stopte ik allerlei voedingsmiddelen waarna ik vervolgens door het park fietste en bij iedereen stopte om even een praatje te maken en te vragen of zij belang hadden bij datgene wat ik had meegenomen. Mijn eigen voedselbankfiets dus! Een van de weinige bezigheden van de afgelopen tijd waar ik voldoening uit kon halen.

Mercados uitdelen

Begin juli had ik ook de kans om voor het eerst na 3,5 maand terug te keren naar Oasis om te helpen met het uitdelen van "mercados" (voedselpakketten) aan de mensen van de wijk. Het was ontzettend leuk om Oasis, mijn collega's, en de mensen van San Luis weer te zien en om nuttig te zijn door hieraan mee te helpen. Colombianen zijn redelijk streng met betrekking tot coronabeschermingsmiddelen en dus droegen we mondkapjes, gezichtschermen en handschoenen. Tevens werden handen – en schoenzolen – goed ontsmet met alcohol.

Corona in Colombia

Via het nieuws zult u hoogstwaarschijnlijk te weten zijn gekomen dat de coronasituatie in Zuid-Amerika alleen maar is verslechterd de afgelopen tijd. In het begin van de quarantaine ging de verspreiding heel langzaam. Maar

omdat de strenge quarantaine niet vol te houden was in verband met de financiële middelen van de burgers en de economie was het noodzakelijk om bepaalde sectoren weer op te starten waardoor de verspreiding versnelde. Wat ook niet meehielp was het feit dat de president twee belastingvrije dagen had ingesteld, waarop burgers bijvoorbeeld elektronica zoals televisies 19% goedkoper konden kopen. Dit zorgde voor een "Black Friday-achtige" stormloop op de winkels waardoor er nauwelijks 10 cm afstand werd gehouden, laat staan 1,5 meter! Daarnaast werd de stad door de coronamaatregelen minder veilig. In sommige delen van de stad werd gestolen en geroofd omdat de mensen geen andere manier hadden om aan eten te komen, aangezien ze niet konden werken. Door de toename in coronagevallen was het echter nog steeds geen optie om alle sectoren te openen en scholen weer te laten opstarten. Overigens zijn veel ouders ook erg huiverig om hun kinderen naar school te sturen, mede doordat niet iedereen de zorgkosten kan betalen indien ze zorg nodig hebben wanneer ze besmet zijn. Omdat Oasis min of meer in de sector onderwijs valt zal het buurthuis niet eerder kunnen openen dan dat de scholen dit doen. Er zijn inmiddels al scholen die besloten hebben tot het nieuwe schooljaar (januari 2021) niet open te gaan, en de kans is erg groot dat dit uiteindelijk voor alle scholen gaat gelden.

Terug naar Nederland

Omdat de quarantaine steeds verlengd werd en omdat het perspectief met betrekking tot het openen van de scholen weinig positief leek heb ik, in overleg met Fidesco, moeten besluiten om terug te keren naar Nederland. Het was een moeilijke beslissing maar op 28 juli jl. heb ik dan toch het vliegtuig teruggenomen. Op dit moment zat ik ruim 4,5 maand thuis en zag ik het niet zitten om hier nog maanden aan toe te voegen. Bovendien was ik al lange tijd alleen en had Fidesco mij laten weten dat ze geen vervanger voor Domitille konden sturen. Vanzelfsprekend maakte dit de situatie ook niet fijner. De kans dat ik nog maanden thuis zou zitten was ontzettend groot en ik ben niet op missie gegaan om 10 maanden binnen te zitten. Ik ben naar Colombia gekomen om te helpen en om echt iets bij te dragen aan de gemeenschap hier, maar de coronacrisis heeft roet in het eten gooid. Ik ben ontzettend teleurgesteld over het feit dat ik niet meer heb kunnen betekenen voor de mensen, maar ik ben ervan overtuigd dat nog langer in mijn appartement zitten dit niet zou veranderen. Des te langer de quarantaine duurt, des te minder tijd er voor mij zou overblijven om iets te kunnen doen. Ik baal er ontzettend van dat mijn missie niet heeft kunnen zijn wat ik ervan had gehoopt, dat ik niet heb kunnen doen wat ik graag had gewild, en met een onvoldaan gevoel naar Nederland moest terugkeren.

COLOMBIA

ROMY SLOOT

Het uitdelen van "mercados" (voedselpakketten) aan de mensen van de wijk, gehuld in beschermingsmiddelen

Een uitdagend jaar

Het afgelopen jaar was denk ik het meest uitdagende jaar van mijn leven. Van geen Spaans kunnen spreken en niets begrijpen tot de interculturele communicatie en samenwerking in Oasis en maandenlang (alleen) in quarantaine door COVID-19. Ik werd het afgelopen jaar veelvuldig met mezelf geconfronteerd en heb mezelf hierdoor nog beter leren kennen. Mijn leven in Colombia was dusdanig anders dan mijn Nederlandse leven, dat ik niet om mijn gevoelens heen kon en hier moest ik mee leren omgaan. Waar ik normaliter weinig aandacht besteed aan wat ik ergens over voel, kon ik hier in Colombia daarentegen niet anders dan mijn gevoelens als waardig beschouwen.

Wat heb ik geleerd?

Hierdoor heb ik geleerd om geduld met mijzelf te hebben. Normaal gesproken hecht ik veel waarde aan effectiviteit en efficiëntie met betrekking tot hoe ik mijn leven leid, maar in Colombia kon ik vaak niet anders dan een stapje terug nemen en op sommige momenten het simpelweg "de tijd geven" en geduldig zijn. Bijvoorbeeld tijdens de eerste weken toen Spaans leren naar mijn mening niet snel genoeg ging en het me te lang duurde voordat ik iets kon bijdragen aan Oasis. Ik heb mezelf veel druk opgelegd om meteen nuttig te zijn en om resultaat te zien van mijn werk. Terwijl de doelen die ik hiervoor had bedacht eigenlijk onrealistisch waren. Daarnaast heb ik beter leren communiceren over mijn gevoelens en ben ik te weten gekomen hoe het is om je te bevinden in een positie waarin je afhankelijk bent van andere mensen. In Nederland ken ik dit gevoel niet omdat ik mijn zaken op orde heb, weet wat ik doe en waar ik naartoe wil. Hier kon ik niet anders dan anderen vertrouwen en hun hulp aannemen. Ik heb hier iets fan-

tastisch van geleerd, namelijk dat relaties er eigenlijk veel sterker en gelijkwaardiger van kunnen worden, en dat je alleen kunt geven als je ook kunt ontvangen. Hierdoor werd ik kwetsbaarder, opener en kon ik meer van mezelf laten zien. Ik denk dat wanneer ik dit niet had kunnen doen mijn missie in Colombia veel moeilijker zou zijn geweest en ik ben dan ook ontzettend dankbaar voor deze les.

Leven in Colombia

Wonen in Colombia was een buitengewoon interessante en leerzame ervaring. De verschillen met Nederland zijn op sommige vlakken ontzettend groot. Hierbij kunt u denken aan het verschil tussen arm en rijk, maar ook de manier waarop mensen met elkaar communiceren. In Nederland zijn we veel directer, is alles strakker georganiseerd en met betrekking tot werk zijn we redelijk "zaken zijn zaken". In Colombia zijn mensen meestal vriendelijker, maken ze direct tijd voor je wanneer dit nodig is en is werk al snel heel persoonlijk, evenals de keuzes die op het werk moeten worden gemaakt. Wat me daarnaast opviel is dat Colombianen ontzettend veel werken. Velen van hen hebben meerdere banen en voor velen van hen is zaterdag sowieso een werkdag en zondag soms ook. Ik heb respect voor de Colombianen en de manier waarop zij zich staande kunnen houden in hun maatschappij. Maar al met al is het voor mij heel simpel: Des te meer ik van de wereld zie, des te fijner ik Nederland vind.

Afscheid en terugkomst

Na een kleine 11 maanden missie ben ik weer teruggekeerd op Nederlandse bodem. Het weekend voor mijn vertrek heb ik met het Franse gezin nog kunnen regelen dat een priester bij hen thuis kwam om samen de H. Mis te vieren. Dit was een enorm speciaal moment om samen te delen, zo vlak voor mijn vertrek naar Nederland. Daarnaast was het ook erg mooi om überhaupt weer een echte H. Mis te kunnen vieren – ook al was het in hun woonkamer en niet in een kerk – na zo'n lange tijd in quarantaine. De priester had ons tevens meegenomen naar het Santuario de Nuestra Señora de Guadalupe (Heiligdom van Onze-Lieve-Vrouw van Guadalupe) waar ik voor de laatste keer over Bogotá kon uitkijken. Een dag voor mijn vertrek was het ook nog mogelijk om samen te komen in Oasis – weliswaar tegen de quarantaineregels in – voor de maandagochtend gemeenschapstijd met mijn collega's en om afscheid te nemen. Het was erg fijn om toch nog op deze manier mijn missie te kunnen afsluiten en niet ineens te verdwijnen. Ik heb geprobeerd mij dienstbaar

Samen met Alexis & Marie

project manager

Laatste H. Mis in Colombia

Mijn voedselbankfiets voor mijn woning

Afscheidsfoto met mijn Colombiaanse collega's

op te stellen voor mijn collega's in Oasis, de mensen van San Luis en andere Colombianen. Door te vragen wat zij nodig hadden – en dit niet alvast zelf in te vullen – en door mijn (Nederlandse) visie niet op te dringen in een land waar anders gewerkt wordt dan dat ik gewend ben. Door samen te werken heb ik geprobeerd te komen tot een gemeenschappelijke visie en manier van werken. Ik heb de Colombianen en mijn missie gegeven wat zij verdienen – namelijk mijn volledige inzet – en het niet slechts gelaten bij hen datgene te geven “wat ik over heb”. Ik hoop dat de vruchten van mijn werk groter zijn (geweest) dan slechts datgene wat ik er zelf van heb gezien en gemerkt. Op 29 juli jl. ben ik weer thuisgekomen en ik ben zeer benieuwd wat de toekomst mij zal brengen!

Hartelijk dank!

Ik dank God dat Hij mij weer veilig thuis heeft gebracht en ik dank u voor het sponsoren van mijn missie. Ik wil dat u weet dat de waarde die u als sponsor heeft ver uitstijgt boven de waarde van het bedrag dat u doneert. Op sommige momenten was u het die mij door mijn missie heen heeft gesleept zonder dat u hiervan op de hoogte was. Mijn waardering voor u is enorm, en ik kan u dan ook niet vaak genoeg bedanken voor wat u voor mij, mijn missie, en de Colombiaanse gemeenschap heeft betekend.

Hartelijke groeten
en hopelijk tot ziens!

Romy Sloot

Samen bij het Santuario de
Nuestra Señora de Guadalupe

Wat is FIDESCO

FIDESCO (samengevoegd van Fides (Geloof) en Coöperatie) is een internationale katholieke organisatie die in 1981 door de Gemeenschap Emmanuel in Frankrijk is opgericht. Fidesco zendt professionals over de hele wereld uit om bij te dragen aan de volledige ontwikkeling van de bevolking. Fidesco werkt altijd samen met de lokale kerk om juist de lokale ontwikkeling door kleinschalige projecten te stimuleren. Fidesco heeft meer dan 1600 vrijwilligers uitgezonden, waarvan 24 Nederlanders. Na een voorbereidingstraject gaan de vrijwilligers twee jaar op missie. Fidesco is als Internationale vrijwilligersorganisatie geaccrediteerd bij het Franse Ministerie van Buitenlandse Zaken en is verder lid van verschillende NGO platforms. In Nederland is Fidesco erkend als Algemeen Nut Beogende Instelling (ANBI). Giften zijn aftrekbaar van de belasting.

Hoe kunt u bijdragen?

Fidesco biedt u verschillende mogelijkheden om de missies van Nederlandse vrijwilligers of onze projecten financieel te ondersteunen. U kunt daarbij rekenen op onze discretie en verantwoording over de besteding. Steun ons via:

1) De antwoordcoupon

U dient deze volledig in te vullen en naar het hierop vermelde adres te sturen. Geef daarbij aan of het om een eenmalige donatie of om een periodieke overschrijving gaat.

2) Internet

Op de website www.fidesco.nl vindt u de mogelijkheid om via IDEAL op veilige wijze online te doneren.

3) Per bank

U kunt het geld rechtstreeks overmaken op bankrekening NL53 ABNA 0566 0142 97 t.n.v. Stichting Fidesco Nederland te Venlo o.v.v. de desbetreffende vrijwilliger of project.

Wij verzoeken u vriendelijk uw naam en adres onder vermelding van de desbetreffende donatie te mailen naar info@fidesco.nl of te sturen aan Stichting Fidesco Nederland in Voorhout. U kunt daarbij aangeven of u de missieverslagen wenst te ontvangen. Nadat u een gift heeft gegeven, houden wij uw adres in ons adressenbestand, en zullen u twee keer per jaar extra op de hoogte houden van onze activiteiten. Als u dit niet wilt, kunt u zichzelf schriftelijk afmelden hiervoor.

Bij voorbaat dank, Johannes Witt

nr.5

Voor informatie of sponsoring:
Rooseveltlaan 2
2215 NX Voorhout

tel.: 0852-731732
info@fidesco.nl
www.fidesco.nl